

Geloof je het zelf?!

Robyn Stové

Lezing 30 mei 2017, thema geloven.

1) Geloof je het zelf? Mijn twijfels en keuzes

In de afgelopen weken heb ik ontzettend veel nagedacht. Ik heb enorm veel nagedacht over het onderwerp geloven. Want, waar geloof ik nou eigenlijk in? Ik vind het best een heel moeilijke vraag. En er was de hele tijd 1 zinnetje, dat steeds weer terugkwam, tijdens het denken, en het malen namelijk: Bijna alles is een keuze. Daar geloof ik heilig in. En ik zeg heel bewust bijna alles. Want er is natuurlijk genoeg wat je niet in de hand hebt. Maar, heel heel veel, heb je wel in de hand. Hoe jij de wereld bekijkt, hoe je in het leven staat, Hoe je reageert op gebeurtenissen, hoe je anderen bekijkt en hoe je omgaat met alles dat leeft: het is allemaal een keuze. Geloven in jezelf is een keuze. Geloven dat jij, al is het maar op kleine schaal, de wereld om je heen voor anderen en voor jezelf een beetje mooier kunt maken.

Ik ben opgegroeid met een zwaar overspannen en psychotische moeder. Mijn moeder was van het kaliber dat om 3 uur 's nachts op het balkon tegen een takje zat te praten. Mijn vader heb ik als kind nooit gezien. Ik ben opgevoed door een stiefvader die, toen mijn moeder op mijn 16e van hem scheidde, afscheid van mij nam met de woorden: sorry maar het is beter dat we elkaar niet meer zien want je lijkt een beetje teveel op je moeder. Op mijn 17e deed mijn moeder een zelfmoordpoging. In een psychose heeft ze haar polsen doorgesneden. En ik was op. Ik was kapot. Ik ben op mezelf gaan wonen en heb achteraf toen en daar, een keuze gemaakt en besloten, dat deze wereld niet mooi is. En de mensen erop al helemaal niet.

Ik besloot: Laat me met rust. Laat me met rust en kom niet in mijn buurt. Het maakt me niet uit wie je bent, Ik vertrouw je niet en ik ga je ook niet vertrouwen. Ik had op dat moment de keuze kunnen maken me open te stellen, eigenwaarde te vinden en hulp te gaan zoeken. Maar dat deed ik niet. Ik wilde gewoon... Alleen. Een langdurige depressie volgde. Er waren dagen dat ik om 3 uur nog in bed lag. Ik werkte niet, ik deed niks, ik had geen doel. Leven, was overleven. Ik vond mijn troost in eten. Heel heel veel eten. Tegen de tijd dat ik 21 was, woog ik 120 kilo. En ik maakte niet de keuze, om daar uit te komen. Een aantal jaren modderde ik zo voort, tot ik een helder moment kreeg. En wat dat is geweest weet ik nog steeds niet. Misschien was het besef dat ik zo niet door kon gaan, misschien was het wijsheid doordat ik ook wat ouder werd, misschien was het kracht. Maar er was een moment, en ik weet het nog als de dag van gister. Ik liep de trap op, 120 kilo zwaar en al hijgend en puffend onder mijn eigen gewicht dacht ik: ben ik gelukkig? Nee ik ben niet gelukkig. Ben ik het niet waard dan om gelukkig te zijn of zo? Ja natuurlijk wel!

En ik besloot, dat het maar eens tijd werd om gelukkig te gaan worden. Diezelfde dag nog, dook ik de keukenkasten in en gooide alles wat uit suiker en vet bestond weg. Ik heb het zo de vuilnisbak in gegooid. Ik ben een paar weken zwaar afgekickt van de suiker en vetverslaving, ik ben gaan sporten en emmers vol groenten gaan eten. In 6 maanden tijd ben ik meer dan 60 kilo afgevallen. Ik zat lekker in mijn vel, kleding stond me leuk. Ik was best blij. Ik was gelukkig aan het worden. En ik heb de keuze gemaakt om te geloven, te geloven in positiviteit, in gezondheid en geluk maar vooral: geloven in mezelf. Ik mag er zijn. Ik mag gezond eten, houden van mijn lichaam en ervoor zorgen. Ik mag, in de spiegel kijken en blij zijn met wat ik zie.

En dan volgt er een domino effect. Van geloven komt openstellen. Daaruit groeien vriendschappen. Er groeit liefde. Liefde voor jezelf en de mensen om je heen. En van weten, dat jij er mag zijn, komt vertrouwen. In jezelf, in je intuïtie, in positieve energie en in de mensen die ik leerde kennen. Alles wat ik nooit durfde heb ik gedaan. Ik ben in mijn eentje een volle kroeg binnengelopen, met als resultaat dat ik ontzettend mooie mensen heb leren kennen. Ik ben gaan solliciteren met de meest gekke, spontane en brutale sollicitatiebrieven, met als resultaat dat ik werd aangenomen in een leidinggevende functie. Ik heb me niet alleen opgegeven voor een cursus retorica, ik heb me opgegeven om op 30 mei, voor een volle zaal een verhaal te houden. Ik heb een bedrijfje opgezet wat zich specialiseert speciaal in visagie voor transgenders en travestieten. Omdat iedereen, ongeacht huidskleur, afkomst, geartheid of gender, niet alleen zichzelf moet kunnen zijn, maar moet kunnen *shinen*. Ik ben na jaren en jaren van niet durven, uit de kast gekomen. Met als resultaat dat ik eindelijk echt mezelf vond.

2) *Discriminatie: zichzelf versterkende angst om voorbij je eigen grenzen te kijken*

In het leven kom je ook heel veel, minder leuke mensen tegen. Dat heb je dan weer niet voor het kiezen. Dat gebeurt gewoon. Mensen die niet willen, of kunnen begrijpen, Mensen die zeggen: ‘homoseksualiteit of transseksualiteit is vies en alles wat slecht is.’ Ik krijg, zelfs in Groningen, een van de meest gemoedelijke steden van Nederland regelmatig te maken met discriminatie en homofobie. Als ik met mijn vriendin hand in hand over straat loop, heb je een aantal categorieën mensen. Je hebt de mensen die je zo boos mogelijk aankijken, je hebt de categorie mensen die je als een grapje zien en je uitlachen en je hebt de mensen die botweg een confrontatie met je willen aangaan. Dat laatste uit zich dan voorname-lijk in het ongevraagd roepen: ‘Hee vieze homo!!’ En dat is toch jammer, dat je een hekel moet hebben aan liefde.

Een paar maanden geleden is in Arnhem een homo-stel dat hand in hand over straat liep afgetuigd met een betonschaar. En nou vraag ik me af. Waar gaat het mis, als je midden in de nacht met een betonschaar naar buiten gaat?

Waarom heeft iemand een betonschaar bij zich? Was de persoon soms een vlijt-ige ijzervlechter die 's nachts van zijn werk af kwam? Maar dat even terzijde, zit ik dus vervolgens een dag later het nieuws te lezen en de omschrijving van de daders valt me nogal op. **Een groep licht getinte jongens heeft zaterdagochtend een homostel mishandeld.** Licht getinte jongens. Hoezo is dit relevant? Waarom moeten we dit weten? Wij hoeven toch niet te weten hoe ze eruit zien? De politie moet dat alleen weten, toch? Wat moeten we met deze informatie? En daarop volgt dan: **De politie heeft sterke aanwijzingen dat de slachtoffers vanwege hun geaardheid zijn uitgescholden en mishandeld, volgens de slachtoffers ging het om Marokkanen.** Ging het om Marokkanen? En ik krijg hier een beetje jeuk van. Het ging namelijk om mensen. Om mensen die niet met hun betonschaar van andere mensen af konden blijven. Maar het gevolg van dit soort berichtgeving is wel dat er steeds meer mensen komen die zeggen: 'Zie je wel!! de buitenlanders en de asielzoekers maken ons land stuk!'

3) In de nieuwe wereld is Hassan uit Syrië onze buurman met rechten

De asielzoekers maken ons land niet stuk. We maken met z'n allen alles stuk doordat we ons niet met elkaar kunnen verbinden. We willen elkaar niet snappen. We willen elkaar niet helpen. We willen 'schuldigen' aanwijzen. We willen niks horen over de dagelijkse bombardementen op Syrië, waarbij honderden, duizenden onschuldige jonge kinderen omkomen. We willen wel horen dat er een tentenkamp is opgezet waar de mensen die gevlucht zijn voor deze horror-gebeurtenissen opgevangen worden. Maar dit tentenkamp staat toch net even te dicht tegen onze moestuintjes aan. En stel je voor dat Hassan, die met zijn vrouw en drie kleine kinderen 5000 kilometer heeft afgelegd, het laatste stuk in een gammal bootje, zonder enige zekerheid over de dag van morgen, in ons land komt wonen. Want Hassan is vast een groot crimineel die onze vrouwen lastig gaat vallen. Of een homo-stel in elkaar gaat slaan met een betonschaar, dat kan ook.

Ik denk dan... 'Ons land? Wiens land? Jouw land?' Zegt wie? Wie maakte jou koning van dit rijk? Dit is onze wereld. Onze planeet. Deze vierhonderd kilometer gestrekt is niet 'jouw land'. En wat maakt jou meer waard dan Hassan uit Syrië? Dat je toevallig een lichter kleurtje hebt? Wist je dat de enige reden daarvoor is dat toevallig hier, de zonuren gemiddeld wat lager liggen dan een paar duizend kilometer verderop? Kun je niet iets nuttigs gaan doen met je leven? Hassan aan een baan en eten voor zijn kinderen helpen bijvoorbeeld?

En ik snap dat niet he. Ik snap niet waar de behoefte aan oorlog, verdeeldheid, misgunning en haat zaaien vandaan komt. Ik snap niet waar racisme, hokjesbehoefte, en vingerwijzen vandaan komt. We hebben met zijn allen 1 wereld. 1 prachtige wereld. En het maakt niet uit of je nou bruin, wit, geel, paars of groen bent, de wereld is van ons allemaal.

4) *Geloof me: jij en ik, wij kunnen de wereld een beetje mooier kleuren*

Ik denk dat iedereen deze wereld een beetje mooier zou willen zien. En je kunt de wereld niet redden. Er is geen hapklare oplossing waardoor we morgen met zijn allen in Utopia leven. Maar je hebt een keuze. Heel vaak als ik dingen vertel over mijn leven, over mijn jeugd, mijn moeder, mijn depressie of mijn afvallen, zeggen mensen: jeetje wat *knap!* *Wat knap dat je er zo goed uitgekomen bent!* *En is dat dan knap? Het is eigenlijk heel simpel.* Het enige wat je hoeft te doen is geloven in jezelf. Ik mag er zijn. En daarvoor mag ik er ook voor anderen zijn. Jij en ik kunnen de wereld een beetje mooier kleuren. Door vrij van (voor)oordelen te zijn. Door iedereen in zijn waarde te laten. Een paar jaar geleden leerde ik mijn nu beste vriendin kennen. Mijn beste vriendin is geboren in het verkeerde lichaam. Ze is geboren als man. Ze heeft een jarenlang gevecht achter de rug van niet zichzelf kunnen zijn. Zichzelf niet kunnen accepteren. Niet geaccepteerd worden door haar eigen naasten. Verstoten door een groot deel van haar familie. Toen wij voor het eerst samen op stap gingen heb ik gevraagd of ik haar mocht opmaken. Toen ze een paar uur later in de spiegel keek en zichzelf zag, zag ik geluk. Puur geluk. Ik zag iemand die eventjes, zichzelf was. Zielsgelukkig zichzelf. En alles heeft een reden. Het heeft ook een reden dat ik jaren geleden een kappersopleiding, gecombineerd met een visagie-opleiding heb gevolgd. Ik had nooit gedacht er nog eens iets mee te doen. Maar uit eindelijk heb ik mijn doel erin gevonden. Ik kan, de wereld een beetje mooier kleuren. Ik kan een klant die huilend bij me binnenkwam omdat haar permanente make up mislukt was, met een simpel bruin potloodje een lach van oor tot oor bezorgen. Ik kan een vrouw, weggestuurd en uitgelachen door de nagelsalon op de hoek, omdat ze toevallig biologisch gezien geen ‘vrouw’ is, de meest knalroze lange nagels geven die je ooit hebt gezien. Zodat zij onbezorgd kan genieten van haar avond uit vanavond. En ik wil dat zij gelooft in zichzelf. Dat zij er mag zijn. En dat is mijn Utopia. Dat is mijn stukje “vrede op aarde.” Jazeker, ik kan deze wereld een heel klein beetje mooier kleuren. Geloof je het zelf? Ja, ik geloof het zelf!